

PREȘEDINTELUI ÎI TREBUIE TICHIE DE MĂRGĂRITAR

de Liviu Cangeopol

Românii ultimelor cincinale televizate păcătuiesc prin lipsa puterii demonstrative. Implacabil și indiferent de subiect, argumentația capătă un iz de viciu care coboară în ridicol atât părțile conflictuale, cât și calitățile principiului analizat. Cea mai recentă ieșire colectivă la rampa delirului național a fost prilejuită de tema caracterului electiv al democrației băștinașe. Una din taberele beligerante s-a aliniat în jurul votului uninominal, iar cealaltă, al votului pe liste, malaxând frânturi de teorii, anatemizând și ridicând în slăvi crâmpoie analitice plecând, cu preponderență, de la poziția adoptată de inamicul politic și ignorând virtuțile mobilului.

Una din vicleniile de căpătâi ale strategiei brucaniene de a prosti mulțimea întru gloria perpetuării hoardelor comuniste a fost specularea caracterului patriarhal al primitivei societăți românești, proaspăt decapitată de bulibășoiul suprem. Abordarea planului a avut două coordonate: permiterea înființării partidelor minuscule în jurul unor căpetenii de cartier și candidatura la grămadă, pe liste de partid tractate la urnare de figuri paternale bine conturate în mentalul omului de rând. A fost, în același timp, și modalitatea de a oglindi fidel neputința românilor de a propune suficiente opțiuni masei electoare. Astfel, pe valul votului gregar, stupida, nevolnica și imorala clasă politică provenită din crescătoria Securității a fost capabilă să se perpetueze nestânjenit la putere, timp de 18 ani. Succesul a fost atât de zdrobitor, încât acum politichia valahă își permite varațiuni.

Ce îi scapă esențialmente analistului român de cuvânt scris ori vorbit este specificul condițiilor în care va fi sau nu aplicată măsura în discuție. Astfel, un ziarist care combate în tranșeele unui cotidian antiprezidențial a înșirat fără remușcări următoarea idee: din nouăsprezece state în care este aplicat votul uninominal, jumătate sunt dictaturi. Efectul ia, astfel, cu ușurință, în mintea analistului român, locul cauzei. Din păcate, cercetătorul respectiv a omis să arate cum se face că votul uninominal duce aproape negreșit la dictatură și cum cardurile anonime de pe liste de partid salvează democrațiile lumii. Din câte dictaturi am cunoscut pe propria piele, știu că numele candidaților venea de la centru, uninominal. În unele circumscipții electorale nu exista decât un singur candidat. Să însemne asta că uninominalul este malign în sine? Listele partidelor post-comuniste tot la centru erau făcute. Dovedeau ele mai mult spirit democratic?

Inițial FSN și apoi toate ipostazele partidului unic dispersat au promovat ideea listelor electorale din două motive: prezervarea mentalității dictatoriale a conducătorului unic și disciplina de unitate militară a anonimilor din pluton. Efectele erau centralizarea puterii și controlul prin șantaj al subalternilor, care, dacă mai vroiau pe listă și la alegerile viitoare, trebuiau să facă frumos.

Criza de personalități politice cu care se confruntă fără să-i pese România actuală se datorează în bună măsură listelor electorale de partid. Mai mult, însăși materia politică asigurată de partidele patriei își are sursa precarității în artificialitatea contra naturii a selecției de cadre. În absolut toate partidele dâmbovițene promovarea s-a făcut eminentemente pe baza relației cu președintele organizației. Exemplul cel mai elocvent este dat de Partidul România Mare, unde umorile lui C.V. Tudor ridicau, coborau și eliminău trepăduși de la o oră la alta cu o lejeritate care dacă ar fi fost tranpusă în lenjeria de corp Gheorghe Dumitrașcu ne-ar mai fi delectat și azi cu câte o prostie monumentală pe zi de la răbdătorul microfon al Parlamentului.

Un alt prejudiciu cauzat lumii noastre politice de morbul listomaniei a fost creșterea cantității de frustrare a diferitelor grupări în cadrul partidelor, fapt care a dus adesea la divizarea acestora. Lipsa democrației din partidele democratice era materializată în măsurile anchilozate luate de conducerile îmbătrânite, inflexibile și cvasi-autoritare ale partidelor așa-zis istorice. Cooperarea la vârful partidelor nu putea îmbrăca decât forma armoniei cu pofa președintelui, care, cu cât mai bătrân era, cu atât mai experimentat vroia să treacă și, în consecință, mai îndreptățit. Restul era prilej de atac la persoană, teama de subminare, acuza de infiltrare și, în ultimă instanță, excludere ori scindare. Toate aceste tare au servit de minune clicii conducătoare, formată din Ion Iliescu și ai lui, care au putut controla și preveni

mişcările partidelor rivale.

Vremurile au trecut, administrațiile s-au perindat, interesele au căpătat modificări, dar cel mai mare inconvenient al alegerilor pe liste la grămadă a rămas în spinarea țării: componența actuală a Parlamentului. Traian Băsescu nu ar fi avut nevoie de un argument mai elocvent decât acesta pentru a-i convinge pe alegătorii români de necesitatea înlocuirii actualului sistem electoral. Un parlament corupt, compus din nulități pe care nu le cunoaște nimeni, multe dintre ele ajunse acolo de dragul imunității cumpărate cu bani grei, un parlament inept, incapabil să funcționeze ca un organism legislativ matur, onest și, în ultimă instanță, măcar lipsit de nocivitate, dacă folositor este un ideal prea nerealist. O instituție de rușine, care nu ratează nici de sărbători ultimul loc în clasamentul stimei populare.

Din nefericire, argumentația taberei adverse păcătuiește prin aceeași ignorare a conjuncturii. Zilele trecute, Traian Băsescu a încercat să promoveze ideea uninominalului asimilând-o cu Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara, care insistă pe tema lustrării fostelor mărimi nomenclaturiste. Alegătorul, susține președintele român, va avea ocazia să nu-i mai voteze pe "foști", astfel lustrându-i. Trebuie să fii prost de-a dreptul, uituc ori de rea-credință să nu fi aflat deja că românii, în marea lor majoritate, i-au votat pe "foști" uninominal, chiar dacă se aflau pe liste. Ion Iliescu, căruia îi pupau târgoveții mâna prin piețele patriei și care a tras după el FSN și ce-a urmat de atâtea ori (mai puțin softeaua măgureană din 1996), nu era un "fost"? De ce nu l-au lustrat românii, cu partid cu tot, măcar când avuseseră deja ocazia să vadă cât rău le provocase?

Pe de altă parte, ar fi prea simplu și frumos să redresezi corupta clasă politică a unei națiuni debusolate prin simpla modificare a unei proceduri electorale. De ce nu sunt autoritățile de la București capabile să emane o lege a lustrației? Din lipsa voinței politice a partidelor și a reprezentanților lor din parlament. Dar chiar și așa fiind... Dacă românii îi vor lustra pe foștii activiști și colaboratori ai Securității de naiba i-ar lua, tot la vorba lui Brucan ne întoarcem: popor, ce alegi în loc? E scris în mesajul genetic al vremurilor post-comuniste. Ne vom trezi că Ion Iliescu va fi trimis acasă de electorat (în loc să fie dus cu duba la pușcărie), că Vadim va fi lustrat de mulțime (în loc să fie de psihiatru), dar vom rămâne cu noua generație de ciocoi reprezentați de alde Geoană, Gușa ori Chiuaru. Va fi astfel clasa politică românească purificată?

Au trecut 18 ani de pomană de când am crezut că ne-am eliberat de noi înșine, căci n-am făcut decât să contemplăm urgia din jur cu mâna întinsă spre Occident, când nu ne era lene până și de asta. Se tot spune despre România că este o țara bolnavă. Situația este mai gravă decât s-ar crede, din moment ce boala a împins-o dincolo de speranța leacului. Astfel, nimic nu se va schimba, fie că vom avea alegeri cu uninominali pe listă, fie cu ofițeri acoperiți în individualități mediocre. Până nu vor fi dați în vileag toți securiștii patriei și până nu vor fi deferiți justiției toți politicienii implicați în scandaluri de corupție, pe creștetul lui Traian Băsescu, mult discutata măsură electorală joacă rolul tichiei de mărgăritar. Semn al fuduliei inutile și al disputei inexistente.

Nr.201/Decembrie 07